

[Glistrup]

ne man håbe på at holde en hellig alliance og derigennem hindre udryddelsesvåbens udbredelse, hindre disse dødsulykker osv. Som verden nu er med 150 lande af den kaliber, som langt de fleste af disse 150 er, er det blevet en aldeles umulig opgave at hindre, at de, der vil død og vold og undertrykkelse, også får muligheder for det. Derfor så er det – fru Alice Hedegaard ville ikke citere det, og da jeg er lige så blufærdig som fru Alice Hedegaard, skal jeg heller ikke gøre det – udtryk for noget sådant, når man tror, at det betyder nogen som helst tilføjelse til verdens ulykke, om der også blev eksporteret danske våben. Det gør det ikke.

(Kort bemærkning).

Hans Jørgen Jensen (S):

Jeg forstod på hr. Glistrup før, at når vi nu skal til disse hyggelige vælgermøder ude i Lyngby, vil hr. Glistrup sige, at den våbenlovsdebat, som vi har haft herinde, betyder, at vi ikke skal have noget dansk forsvar, for det har hele tiden været hr. Glistrups opfattelse, at vi skulle have en telefonsvarer og intet andet, og hr. Glistrup sagde heroppefra, at han ville fortælle mig under disse hyggelige møder, vi skal have, at vi lige så godt kunne eksportere alle våben. Det fortæller mig, at hr. Glistrup ikke har forstand på, hvordan en sådan produktion i virkeligheden er. Hvis ikke vi har et dansk forsvar, der også skal produceres til, er en eksport ikke mulig, og dermed har hr. Glistrup afsløret heroppefra ved sit svar til mig hulheden i forslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Melchior):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om presens brug [af Honoré (KrF) m. fl.].

(Lovforslag nr. L 50. Fremsat 19/10 78).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Det lovforslag fra medlemmer af kristeligt folkepartis folketingsgruppe, som vi skal behandle her, lægger op til, at der skal indføres en ny bestemmelse i presseloven. Efter denne bestemmelse må periodiske skrifter ikke indeholde udtalelser om personers private forhold, uden at disse på forhånd har givet deres skriftlige tilladelse hertil, og straffen for overtrædelse af bestemmelsen skal være en bøde, der fastsættes under hensyn til oplagets størrelse.

Jeg vil gerne sige, at jeg har sympati for den interesse for forholdet mellem borger og presse, som ligger bag lovforslaget. Kristeligt folkepartis engagement på dette område har vi jo også tidligere været vidne til. Men når det er sagt, må jeg også straks tilføje, at det foreliggende forslag kan jeg ikke tiltræde.

Naturligvis skal man ikke uden at ifalde straf uberettiget kunne offentliggøre eller på anden måde videregive meddelelser om personers private forhold uden deres samtykke. Dette følger imidlertid allerede af de gældende regler om privatlivets fred. Hovedbestemmelsen herom findes i straffelovens § 264 d, og jeg vil gerne citere denne bestemmelse, der lyder:

»Med bøde, hæfte eller fængsel i indtil 6 måneder straffes den, der uberettiget videregiver meddelelser eller billeder vedrørende en andens private forhold eller i øvrigt billeder af den pågældende under omstændigheder, der åbenbart kan forlanges unddraget offentligheden. Bestemmelsen finder også anvendelse, hvor meddelelsen eller billedet vedrører en afdød person.«

Jeg tror, det vil fremgå, dels at den gældende regel i § 264 d dækker en væsentlig del af de tilfælde, der omfattes af forslaget, dels at § 264 d har et videre anvendelsesområde og en strengere strafferamme end fore-